

დათო ბარბაქაძე
შედეგები
ტომი II

მერწყული

დათო ბარბაქაძე

შედეგები

ტომი II

მრავალტომეულის ცალკეულ წიგნთა
პირველი - ელექტრონული - გამოცემა
სახელწოდებით **შედეგები**
განხორციელდა 2012 წელს.

გამომცემლობა *მერწყული*
თბილისი 2014

ISBN: 978-9941-0-7001-3 (ყველა ტომის)

ISBN: 978-9941-0-7003-7 (მეორე ტომის)

ԲՆԱԾԱԿԱՆ ԴՆԵՄՆԱԿԱՆ

ԲՆԱԾԱԿԱՆ ԴՆԵՄՆԱԿԱՆ

მეტადი

§ X: Die Milz. Von der Milz wissen wir nichts, meine Herren. Soweit die Milz!

ერთი ფიზიოლოგის ლექციიდან

წვიმა მოდიოდა ჩვენი ჭუჭყიანი და ლამაზი წვიმა. გარეთ გავცვივდით და დიდხანს ვუყურეთ როგორ მოდიოდა ჩვენი კობტა წვიმა მშვიდი და მოზეიმე ნაბიჯებით და ჩვენ ძალიან გვიხაროდა და დიდხანს ვუყურეთ. ისინი ავტობუსს მოელოდნენ და უკვე დალლილიყვნენ. ჩვენ არა. ჩვენ ისინი მაშინაც ვერ დაგვემსგავსებოდნენ ავტობუსი რომ მოსულიყო. ჩვენ არ ვიყავით დალლილი ადამიანები რომლებიც იცვლებიან შორეულ მოსახვევში ავტობუსის გამოჩენისთანავე და ერთმანეთს რაღაც ფარული ვნებით ათვალიერებენ. ამიტომ გარეთ გავცვივდით და გვიხაროდა რომ სახლები ზურგშექცევით იდგნენ და ჩვენს სიხარულს ვერ ხედავდნენ. ასე თქვა მრცხვენიანო. არ გამკვირვებია მაგრამ სულ ერთი წამით ვიგრძენი რომ მისი სირცხვილი გადმომედო. ეს მხოლოდ ერთი წამით იყო. მერე ვფიქრობდი ალბათ მის სირცხვილს ვეცი პატივი უნებლიეთ მერე ყველაფერი ჩვეულ წესრიგს დაუბრუნდა მეთქი. როცა დედას გავენდე უკვე გვიან იყო. დედამაც ასე თქვა უკვე ყველაფრის შეცვლა შეიძლება ამიტომ დაგვიანებულიაო. მაინც რა თქვაო. მრცხვენიანო ასე მითხრა მეთქი. კარგად უთქვამსო. ალბათ მეთქი. კი ნამდვილად კარგად უთქვამსო. მაშინ რატომღა გავცვივდით გარეთ ასეთი მშვიდი და მოზეიმე ნაბიჯებით მეთქი. ეს იყო და ეს. მეტი არაფერი გვითქვამს ერთმანეთისთვის. განსაკუთრებული არაფერი. ერთბაშად იმდენი რამის გათვალისწინება მომიხდებოდა ხელს ჩავიქნევდი და შევბრუნდებოდი შინ. არც შევბრუნებულვარ. მერეც დიდხანს ვფიქრობდი მაშინ რატომღა გავცვივდით გარეთ ასეთი მშვიდი და მოზეიმე ნაბიჯებით მეთქი. ირგვლივ გაბატონებული ყველა ნივთი იმის შთაბეჭდილებას ქმნიდა რომ წესრიგი არ სუფევდა რაც ერთი შეხედვით თვით ამ საგნების არსებობას თუ არა მათ დანიშნულებას მაინც უქმნიდა საფრთხეს. მაგრამ ალბათ ამის შედეგი იყო ნივთების და საგნების ურთიერთგაიგივება მათზე ნებისმიერი დამკვირვებლის მიერ როგორც წესრიგის კონპენსაცია და მოსალოდნელ მიმართულებაზე მითითება. ასეთი რწმენით სავსე წვიმა ადრეც არაერთხელ მოსულა მაგრამ ასე ხანგრძლივად არასდროს დარჩენილა და არც მსგავსი შედეგებით უსახელებ-

როლა მაგრამ მოგვკლა და მერე ჩვენი ერთგული ცოლები ეძებდნენ ათობით და ასობით გრძელ და უხემ სვეტს რათა ვნებით შემოხვეოდნენ და დაეკოცნათ და აელოშნათ და დაელოცათ ჩვენი სულები და ჩვენი ტკბილი ერთადყოფნა და გულუბრყვილო და გულჩვილ ბავშვებს მიმსგავსებულნი ტიროდნენ და გვიხსენებდნენ და ჩვენ მაშინ რა თქმა უნდა ერთად ვიყავით როცა არ იყო ათობით და ასობით გრძელი და უხემი სვეტი და თუ არ მოვა ჩვენი მშვენიერი და კეთილი შიში მაშინ მოვიდეს და დაგვინგრიოს ეს სახლები და ეკლესიები და უნივერსიტეტები და პროფესიულ-ტექნიკური სასწავლებლები და ბიბლიოთეკები და კაფეები და თეატრები და მინისტრები და გვირახები და არქეოლოგიური გათხრები და დროშები და ტუალეტები და ყველაფერი რასაც დავარქვით ისტორია და დავარქვით კულტურა და ფეხსადგილი და წიგნი და განათლება და მოვიდეს და დაანგრიოს ეს ყველაფერი რაც ხელს გვიშლის ვიხილოთ ნათელი დაინგრეს კედელი რომელიც ხელს გვიშლის ვიხილოთ ნათელი და და ეს ყველაფერი დაინვას და დაინგრეს ნათლიერის და შიშის სახელით და იმის სახელით ვინც ჩვენ ვართ და ვიყავით და ვიქნებით უკუნითი უკუნისამდე ამინ. ხოლო ალაგ-ალაგ ყრუდ და შორიდან მისი აჰ აჰ ჩაგვესმოდა და ერთი სულ გვექონდა მალე დამთავრებულიყო ჩვენი გულისთქმა რომელიც ღმერთმანი არ ვიცოდით რამდენ ხანს გასტანდა. მაგრამ გამოფხიზლების ეს მეოთხედი საათი სამარადისო ანმყოფ გვექცა ჩვენც და იმასაც მიუხედავად მოცურების საშიშროებისა და მიუხედავად იმისა რომ უკვე წვიმასთან შეხვედრის შესაძლებლობა შეფარული მუქარით აძევებდა ავტობუსის მოლოდინით ვნებაამღვრეული ადამიანების სასონარკვეთას და სანაცვლოდ იმედს ანაყოფიერებდა. ამაში მოულოდნელი არაფერი იყო ერთი უმნიშვნელო დეტალის გარდა. საქმე იმაში მდგომარეობდა რომ ჩვენ ვერასდროს გავიგებდით რა შეიძლებოდა ქცეულიყო ამ მეტისმეტად ვინაიდან მოლოდინი როგორც ჩვენთვის წვიმასთან შესახვედრად სადარბაზოდან ჟრია-მულით გამოცვენილი ბრიყვებისთვის ისე გაჩერებაზე აფორიაქებული დაღლილი ადამიანებისთვის იქ ბოლოვდებოდა სადაც თამაში უნდა დაწყებულიყო და ცით ბოძებული უმანკო სითხით ყელამდე სავსე მრავალი დიდი და მცირე გუბე სისხლს შეეღებოდა. მაგრამ საბედნიეროდ სადარბაზოდან არ გამოვცვენილვართ და არც ჩვენი ფარული მიზანი გაგვინდია ერთმანეთისთვის რადგან მოცემული ამოცანის ამოხსნის ლამის ურიცხვი ვარიანტის არსებობის ფაქტიდან ამ ფაქტზე როგორც ხაფანგზე ფიქრი ჩვენი წესი არასდროს ყოფილა. მერე რა რომ ზარალში ყოველთვის ჩვენ ვრჩებოდით. სამაგიეროდ ეს ზარალი არც მიზნით გვემუქრებოდა და არც სამიზნედ ერთმანეთის გამოყენების სურვილს გვიღვივებდა რაც დროდადრო ერთმანეთში ჩვენს ჩანაცვლებას საიმედოს ხდიდა და უკუქცევ-

მდგომარეობა წამოგებულა და ამით წართმევია საკუთარი თავის ახლად შობის შესაძლებლობა. როცა მისი სიმშვიდე ნაბიჯ-ნაბიჯ უახლოვდებოდა ხოლმე იმ საშიშ გაფრთხილებას რომელიც თითქოს ყველაფერს რაც მონდომებით შენდებოდა ჩვენს სულში ერთბაშად ანგრევდა როცა მეტყველების ეს მონაკვეთი ჩვეულ რიტმს მოულოდნელად წინ უსწრებდა და თითქოს თავის თავში ჩრდილების წინააღმდეგ გაბრძოლების უმწეო მცდელობის გაცხოველების სურვილისა თუ ჟინის ტრადიციის დამკვიდრებაზე ფიქრი გადამწყვეტ მომენტში უეცრად იკუმშებოდა და წარმოქმნიდა მუხტს რომელიც პერმანენტულად ასრულებდა საკუთარი ტრადიციის მოკვდინების ხანგრძლივ რიტუალს მამასადამე როცა ის თითქმის ჩურჩულით წარმოსთქვამდა ეს ძალიან საშიშიაო ჩვენი მდუმარება თითქმის შეუძლებელი ხდებოდა და მხოლოდ იმით ახერხებდა სიმყიფის ზღვარზე სასიცოცხლო ძალების შენარჩუნებას რომ მონდომებით უთვალთვალებდა დედის მეტყველებას და უკვე მერამდენედ მაგრამ მაინც პირველად მომჩინის სიხარულით აღბეჭდავდა თავისი ყოველ წამს ფიფქვით დნობისთვის განწირული მარადიულობის უხეშ კედლებზე რაღაც რთულსა და ცენტრიდანულს როგორც ნოსტალგიას რაღაც რთულისა და ცენტრიდანულის გამო და ეს მაშინ როცა არც მისი ეს ძალიან საშიშიაო არც ჩვენი ჭუჭყიანი და ლამაზი წვიმა რომელიც მოდიოდა და მოდიოდა არც სხვენი რომელიც მოთმინებით იცდიდა არც შორეულ მოსახვევში ავტობუსის გამოჩენის ის წამი რომელიც მოსაცდელში თავშეყრილი ამ ხალხისთვის ავტობუსის მორიგ თუნდაც ყველაზე უფრო რეალურ გამოჩენამდე მხოლოდ ხსოვნა იყო და მეტი არაფერი არც მტკიცე გადაწყვეტილება რომ ერთად და უწყვეტად ვმდგარიყავით და მისი თვალის ასახვევად არ გადაგვენწყვიტა ან უკეთ როდი გადაგვენწყვიტა ან კიდევ უფრო უკეთ რომ ითქვას დიახაც არ გადაგვენწყვიტა არცერთი ღირსეული საკითხი არ მიუთითებდა იმაზე რომ ამ განცდას სიცოცხლის იმედი უნდა ჰქონოდა აი ახლაც მოცემულ შემთხვევაშიც კი როცა ის მართლა არსებობდა. მაგრამ არც ჩვენ ვახლდით ყოველ ახლად გაჩენილ იმედს გულხედაკრეფილები და მას მერე რაც ჩვენი კეთილი მშობლების ოცნებებიდან გამოგვაძევა იმ დიდმა გადაწყვეტილებამ რომლის ხელახალი საცნაურყოფითაც ნებისმიერი მათი ოცნებისთვის თავისუფლება უნდა დაგვებრუნებინა პატიოსნად ვირჯებოდით ემოციების და განცდების აღფრთოვანებების და სასოწარკვეთების სქელი გარსის გასარღვევად რათა ყველაფერთან ერთად თვით ამ ერთი შეხედვით მკაფიო შორისდებულისთვის როგორიცაა პატიოსნება სული შთაებერა ჩვენს სწრაფვას და მთელი თავისი სისავსითა და ერთმნიშვნელოვანი ხვედრით წარმსდგარიყო იქ ქვემოთ დარჩენილი დაღლილი და ვნებამილეული ადამიანების წინაშე ხოლო ვიდრე

თავში გამორჩეული და კუთვნილი სანყისის გადარჩენას ესწრაფოდნენ. მაშინ როცა სხვენის გავლით უკუქცევა გადავწყვიტეთ რათა თვალი მაღლა არ გაგვექცეოდა ცხადია არც ვჩქარობდით და არც ირგვლივ მოსალოდნელი ცვლილებების საშიშროება არსებობდა ჩვენი ქმედების გაუთვალისწინებლად. მოსაგებ პოზიციაზე ფიქრი თუ ჩვენი არჩევნის ღირსების შეურაცხყოფის ტოლფასი იყო სამაგიეროდ არც კომპენსაციის საჭიროებას განვიცდიდით ვიდრე ავტობუსმა ცხვირი არ გამოყო და არ შეგვახსენა რომ დრო-სივრცის ტყვეობას თავს ვერ დავალწევდით და გადამწყვეტი ზომები უნდა მიგვეღო გაჩერებაზე თავმოყრილი ხალხის ყურადღების ველიდან გამოსასვლელად და პარალელურად დამცავი მექანიზმების შემუშავებაზეც გვეზრუნა. ნუთუ ყოველგვარი ირონიის და ანტიირონიის თვინიერ გადარჩენას რეალურ შანსად მიიჩნევთო. ხმის ამოღება არ გვაცალა კეთილი ინებეთ და კითხვას კითხვითვე ნუ უკუმიგდებთ არამედ პასუხი მიაგებეთო. კეთილი და პატიოსანი ჩვენ გადარჩენაზე არ ვფიქრობთ მეთქი. აბა რაზე ფიქრობთ ბოდიში მომითხოვიაო. საფიქრალს რა გამოგვიღევეს მაგრამ რატომღაც არც ერთი ფიქრი ბოლომდე არ მიგვიყვანია და ალბათ არც მივიყვანთ მეთქი. განაგრძე განაგრძეო. არც პასუხის მიყვანას ვაპირებთ ბოლომდე მეთქი. რომ გაიძულოთო. მაშინ მივიყვანთ მაგრამ ეს ხომ იძულებითი შედეგი იქნება რასაც მხოლოდ იგივე ღირებულება შეიძლება გააჩნდეს რაც ზღვაში გადაგდებულ მარგალიტს მეთქი. მართალია ჩვენი მეტყველება მრავალი არასასიკეთო გარეგამღიზიანებლის ზენოლას განიცდიდა და რიტორიკის კანონებით განსაზღვრული იდეალური ტიპის საუფლოდან ერთობ შორს იდგა მაგრამ იმას მაინც ვახერხებდით რომ ერთმანეთთან მისასვლელი გზები გაგვემაგრებინა და განგებას მეტს ვერც შევბედავდით თხოვნის სახით. შურისძიება სასტიკი უნდა ყოფილიყო. ვის მიმართ რატომ რისთვის რა მიზეზით ეს ჩვენს პრობლემას არ წარმოადგენდა და არც უნდა წარმოედგინა. მთავარი იყო შურისძიება. თვით ჩვენი არსებობა უნდა ქცეულიყო შურისძიებად და თუ ეს მოხდებოდა ჩვენ უმიზეზოდ და უპირობოდ მოვიპოვებდით იმას რაც თვითკმარს გაგვხდიდა და გადარჩენაზე ფიქრის ნარჩენებსაც თავის ადგილს მიუჩენდა. გადარჩენაზე ჩვენ კი არა იმათ უნდა ეფიქრათ ჩვენზე დაგეშილებს და სერიოზულობის სარეცელზე მორჩილად განოლილებს. ყველაფერი ყველაფრად მაგრამ დავიჯერო მართლა ისეთი უსუსური გონების მყავხარ რომ გგონია სარეცელზე არხეინად წამონოლილი ადამიანი შეიძლება იმავდროულად ავტობუსის გაჩერებაზე იდგეს ან სხვენში იყოს გამოკეტილი და ოთხად მოკაკავული ვნებიანი ოცნებით თავს ირთობდესო. შენ თქვი მეთქი. წმინდა წერილს მაინც ნუ შეეხებო. მაშინ ნურც შენ შეეხები ჩემს გონებას რომელიც ჯერაც არ დამიმსახურებია მეთქი. და განვავარ-

ძობდით რომ ვიდრე პირში სული გვედგა ყველა მიზეზი ჩვენი მტერი უნ-
და ყოფილიყო. იქნებ ამიტომაც გვიდგას პირში სულიო. სად მეთქი. გაგვე-
ლიმა. ბოლოს და ბოლოს ჩვენი არჩევანიც ხომ ეს არისო.

1992 წელი, თებერვალი-ივლისი

აქილევსის მუმი ქუბი

ვუძღვნი შიზოფრენიით დაავადებულ ადამიანებს.

I
ნასაკითხის შინაარსი

1.

ასეა თუ ისე, თბილა. ამ წინდებს შეეძლოთ, არ გარეცხილიყვნენ, მაგრამ ყველაფერი მშვიდობით დამთავრდა და ახლა ჩემი ხელები სათუთად ეხებიან ამოსუნთქვის პროცესს, რომელიც მდორედ და უმიზნოდ მიმდინარეობს. ერთი დაუფიქრებელი მოძრაობა და ზურგი ნაცარტუტად იქცევა, მაგრამ ეს მოძრაობა, ალბათ, არასოდეს განმეორდება. რაც დრო გადის, სუნთქვა მით უფრო დაუცველი და იოლად თვალმისადაევენები ხდება. რომ ვკითხო, მიპასუხებს, გამეორება ცოდნის დედააო. გამოდის, რომ ჩვენი არსებობის ყოველი წამი ცოდნის დემონსტრირებაა, მაგრამ დასანახი თვალი სადღაც სხვაგან ეძებს საკბილოს. დიახაც ისე, როგორც ჩემთვის ცნობილი ქალბატონი ათვალისწინებდა ძველისძველი ჩემოდნის ბინადართ. კალმისტრები ჯერ კიდევ ინარჩუნებდნენ სითბოს.

კითხვა არ იცოდა, მაგრამ უყვარდა. ამავე დროს, არც მკითხველების მიმართ იყო მწყრალად განწყობილი, თუმცა აქ უკვე სიყვარული აღარ ზეიმობდა. სულ თითის ქნევით, სულ თითის ქნევა-ქნევით, - დღეს თუ ხვალ პირველი მაისიც მოვა და ადამიანებიც გამოვლენ ქუჩაშიო. უზომოდ აინტერესებდა, მაგრამ არშემჩნევა წესად ჰქონდა ქცეული და არ ლალატობდა. არ უღალატო, თორემ სამოთხე უკან დაგრჩებაო, დასცინოდნენ. იღიმოდა. ვისკენ.

აბა, დადექი და ოცდაათი წელი მასთან ერთად იარე უღრანებში. როდისღა, ოცდაათი წელი ოცდაათი წუთი ხომ არ გგონია, ზოგჯერ ეს მთელი საუკუნეა. ამ დროს ყველა თავის თავს შველის. არა იმიტომ, რომ ვილაცამ ვილაცას უნდა გაუსწროს, მერე მოულოდნელად შეჩერდეს, შემობრუნდეს და სიმართლე იქადაგოს. თუმცა, ესეც დასაშვებია ამდენი ჩაზნექილი თუ ამოზნექილი მუცლის ფონზე. იქადაგოს. ქადაგად დაეცეს. ქადაგად გაიკრიფოს. ქადაგად შედგეს. გაქადაგდეს. გამოვქადაგდები. ჩაქადაგებული. მოიქადაგა. გრანდიოზული სანახაობის ნაშთი.

ომის დამთავრებისთანავე ჩამოვა და მშობლებს უპატრონებს, დაოჯახდება. ქვეყნად იმდენი საქმეა, რამდენიც - საფიქრალი. თუმცა, რომ იფიქრო, უნდა გაიძულონ. გაეხვევი შენს ბაკანში და ჩაუფიქრდები, ღრ-

XI
მ ო ც ე კ ვ ა ვ ე

1.

მისი სუნთქვის ხერხემალი გადის ჩემი ხმა, - წვრილი წითელი ზოლი, რომელიც არის ჯანყი სიცოცხლის ბოლო საფეხურად იმ ყველაფრის გამოცხადების წინააღმდეგ, რაც მხოლოდ მედლის მეორე მხარეა, რაც არ კლავს სავსებით პრაქტიკული მოსაზრებით, რაც უნდა მეორდებოდეს და ამით უარყოფდეს დრამის დაბადების შესაძლებლობას იქ, სადაც მოქმედება წელზემოდინაცვლებს და ცდილობს დასახსრვას მოულოდნელობებად, განხორციელებული მრავალი შეხების იმიტაციებად, საიდუმლოს გამომუშავების მცდელობებად; ცდილობს იმ მოძრაობების დისკრედიტირებას, რომლებიც, დროებით სხვა სივრცეში გადაჯგუფებულნი, მალე ისევ დაუბრუნდებიან ნაცნობ წყლებს, რომლებიც მის გადახრილ სხეულში ერთი დიდი შეცდომაა, ფერების კოლექტიური ორგაზმი.

მისი ღირსების, სიამაყის, სიგიჟის და გადარჩენის მთავარ ორგანოს სადღაც ჯერ ისევ საჭირო და მოქმედი ენა უნოდებს სარცხვინელს, ხოლო კონკრეტულ ამ სარცხვინელს, მზესავით ამომავალს მისსავე რეალურ ფანტაზიებში, ჰქვია დუჩუნა, სადაც ყვავიან და იშლებიან ულამაზესი მცენარეები, სურნელებენ და ხმაურობენ ზღაპრული ცხოველები, ყირაზე გადადიან ბავშვები, მალაზიები უფასოდ არიგებენ ლუდს, აფროდიტე არ ავრცელებს სნეულებებს, ჩემს თითოეულ ფიქრს და ჩემი სასხეულო მთლიანობის თითოეულ ასოს ჰყავს თავისი დედა, ისინი ერთმანეთს ეძებენ, ჩვენ უკვე მოვნახეთ ერთმანეთი, ხოლო დუჩუნა ფეთქავს გულივით და მღერის ყველა მიმართულებით, ყველა ენაზე, ყველა შიშველი და დავინყებული ადამიანისთვის, არის დაუცველი და ამ თავის დაუცველობაში ერთადერთი და უსაზღვროა, თითქმის უსურვილო.

დუჩუნა, ის რომ უმოწყალოდ ცვეთს, იზრდება კედლებზე, თაროებზე, სარკეში, შეყვარებული მამაკაცების მკერდზე, ზოოპარკებში დაკონსერვებული ნიანგების თხელ მუცლებზე, ჩიტის ნისკარტის სიზუსტეში, ხსოვნაში; იფურჩქნება ტვინის მარცხენა ნახევარსფეროში და შემპარავი ცეკვით ეფინება მთელ ტანს, საიდანაც სხვა ტანს ეფინება. მე მას ვეუბნები, რომ დეკემბერში და იანვარში გაჩენილ ბავშვებს კოლოები

მუტაცია

პირველი პუბლიკაცია: *მუტაცია* (საბეჭდო მანქანაზე აკრეფილი ტექსტის რიზოგრაფული თვითგამოცემა). თბილისი, 1993. ტირაჟი 500 ცალი.

აქილევსის მეორე ქუსლი

რომანის შემადგენელი ცალკეული ნოველების პირველი პუბლიკაციები:

განაზრებანი იონასი: სამი დღე და სამი ღამე თევზის სტომაქში რომ იმყოფებოდა. *ჟურნალი პოლილოგი*, №№1, 2, 4, 1994.

ირიბი თარგი. *ჟურნალი პოლილოგი*, №2, 1994.

წასაკითხის შინაარსი; წასვლა. *ჟურნალი პოლილოგი*, №3, 1994.

მოსანიშნი სამუშაოები. *ჟურნალი პოლილოგი*, №4, 1994.

სულ სხვა შემთხვევის ისტორია. *ჟურნალ-გაზეთი ლიტერატურა*, №2, 1996.

მოსაცდელი. *ჟურნალი ცისკარი*, №4, 1998.

რომანის პირველი პუბლიკაცია: *აქილევსის მეორე ქუსლი*. ფიქციური გამომცემლობა *მერწყული*. თვითგამოცემა. თბილისი, 2000. ტირაჟი 100 ცალი.

შინაარსი

რომანები

მუტაცია

5

აქილევსის მეორე ქუსლი

73

შენიშვნები

345

Dato Barbakadse
Ergebnisse
Band II

Tbilissi
2014

წიგნში წარმოდგენილი ყველა ტექსტის კორექტორია დათო ბარბაქაძე. მანვე დააკაბადონა და მოამზადა წიგნი გამოსაცემად. ავტორს ეკუთვნის, აგრეთვე, საგამომცემლო კონცეპცია და დიზაინი.

წიგნის ერთი ეგზემპლარის ბეჭდვის და ყდაში ჩასმის ლირებულეზამ შეადგინა 25,50 ლარი.